

Dyndkongens datter

Storkene fortælle for deres Smaa saa mange Eventyr, alle fra Sumpen og Mosen, de ere, almindeligviis, afpassede efter Alder og Fatteevne; de mindste Unger ere fornøiede med at der siges »krible, krable, plurremurre!« det finde de udmærket, men de Ældre ville have en dybere Betydning, eller idetmindste Noget om Familien. Af de to ældste og længste Eventyr, som have holdt sig hos Storkene, kjende vi Alle det ene, det om Moses, der af sin Moder blev sat ud i Nilens Vande, fundet af Kongens Datter, fik en god Opdragelse og blev en stor Mand, som man siden ikke veed om, hvor han blev begravet. Det er ganske almindeligt!

Det andet Eventyr kjendes endnu ikke, maaskee fordi det er næsten indenlandsk. Det Eventyr er gaaet fra Storkemo'er til Storkemo'er i tusinde Aar og hver af dem har fortalt det bedre og bedre, og vi fortælle det nu allerbedst.

Det første Storkepar, som kom med det og levede ind i det, havde deres Sommer-Ophold paa Vikingens Bjælkehuus oppe ved Vildmosen i Vendsyssel; det er i Hjørring Amt, høit mod Skagen i Jylland, naar vi skulle tale med Kundskaber; det er endnu en uhyre stor Mose, man kan læse om den i Amtsbeskrivelsen. Her har været Havbund, men den har hævet sig, staaer der; den strækker sig milevidt til alle Sider omgivet af vaade Enge og gyngende Kjær, med Tørvemoser, Multebær og usle Træer; næsten altid svæver en Taage hen over den og for halvfjerdsindstyve Aar siden fandtes her endnu Ulve; den kan rigtignok kaldes »Vildmosen« og man kan tænke sig hvor vildsomt, hvor megen Sump og Sø, her har været for tusind Aar siden! ja, i det Enkelte saae man den Gang her, hvad man endnu seer: Rørene havde samme Høide, samme Slags lange Blade og violbrune Fjæderblomster, som de bære endnu, Birken stod med hvid Bark og fine, løsthængende Blade ligesom endnu, og hvad de Levende, som kom her, angaae, ja, Fluen bar sin Florsklædning med samme Snit som nu, Storkens Liv-Couleur var Hvidt med Sort og røde Strømper, derimod havde Menneskene paa den Tid et andet Kjølesnit end nu til Dags, men hver af dem, Træl eller Jæger, hvem som helst, der traadte ud paa Hængedyndet, gik det for tusind Aar siden som det endnu gaaer dem, der komme her, de plumpede i, og

sank ned til Dyndkongen, som de kaldte ham, der regjerede nede i det store Mose-Rige. Gungekongen kunde han ogsaa kaldes, men vi synes nu bedst om at sige Dyndkongen; og det kaldte Storkene ham ogsaa. Meget lidt veed man om hans Regjering, men det er maaskee det Bedste.

Nær ved Mosen, tæt op til Lümfjorden, laae Vikingens Bjælkehuus med steensat Kjelder, Taarn og tre Sæt Stokværk; øverst paa Taget havde Storken bygget Rede, Storkemoder laae paa Æg og var vis paa, de vilde lykkes.

En Aften blev Storkefader noget længe ude og da han kom hjem, saae han forpjusket og iilfærdig ud.

»Jeg har noget ganske Forfærdeligt at fortælle Dig!« sagde han til Storkemoder.

»Lad være med det!« sagde hun, »husk paa, at jeg ligger paa Æg, jeg kunde have Skade af det og da virker det paa Æggene!«

»Du maa vide det!« sagde han. »Hun er kommen her, Datteren af vor Vert i Ægypten! hun har vovet Reisen herop! og væk er hun!«

»Hun, som er af Feernes Slægt! fortæl dog! Du veed, at jeg kan ikke taale at vente i denne Tid, da jeg ligger!«

»Seer Du, Mo'er! hun har dog troet paa, hvad Doctoren sagde, som Du fortalte mig; hun har troet paa, at Moseblomsten heroppe kunde hjælpe hendes syge Fader og hun er fløiet i Fjæderham med de to andre Fjæderhams-Prindsesser, der hvert Aar skulle her Nord paa for at bade sig og forynges! hun er kommen, og hun er væk!«

»Du gjør det saa vidtløftigt!« sagde Storkemoder, »Æggene kunne blive forkølede! jeg kan ikke taale at være i Spænding!«

»Jeg har passet paa!« sagde Storkefader, »og iaften, jeg gik i Rørene, hvor Hængedyndet kan bære mig, da kom tre Svaner, der var Noget ved Svinget, som sagde mig: pas paa, det er ikke heelt Svane, det er Svaneham kun! Du kjender det paa Følelsen, Mo'er! ligesom jeg, Du veed, hvad der er det Rette!«

»Ja vist!« sagde hun, »men fortæl om Prindsessen! jeg er kjed af at høre om Svaneham!«

»Her midt i Mosen, veed Du, er ligesom en Sø,« sagde Storkefader, »Du kan see et Stykke af den, naar Du vil lette Dig; derop til Rørene og det grønne Hængedynd

laae en stor Elletrunte; paa den satte de tre Svaner sig, sloge med Vingerne og saae sig om; den ene af dem kastede Svanehammen, og jeg kjendte i hende vor Huus-Prindsesse fra Ægypten; hun sad nu og havde ingen anden Kappe om sig, end sit lange, sorte Haar; hun bad de to andre, hørte jeg, at passe vel paa Svanehammen, naar hun dukkede ned under Vandet for at plukke Blomsten, som hun troede at see. De nikkede og lettede, løftede paa den løse Fjæderkjole; see hvad mon de vil med den, tænkte jeg, og hun spurgte dem vistnok lige om det samme og Svar fik hun, Syn for Sagen, de fløi iveiret med hendes Fjæderham: »»Dyk Du ned!«« raabte de, »»aldrig flyver Du meer i Svaneham, aldrig seer Du Ægyptens Land! sid Du i Vildmosen!«« og saa reve de hendes Fjæderham i hundrede Stykker, saa at Fjædrene fløi rundt omkring, som om det var et Sneefog! og bort fløi de to Skarns-Prindsesser!«

»Det er rædsomt!« sagde Storkemoder, »jeg kan ikke taale at høre det! - siig mig saa, hvad der skete videre!«

»Prindsessen jamrede og græd! Taarerne trillede ned paa Elletrunten og saa rørte den sig, for det var Dyndkongen selv, ham, der boer i Mosen. Jeg saae, hvor Trunten vendte sig og saa var den ingen Trunte meer, der stak op lange, dyndede Grene, ligesom Arme; da blev det stakkels Barn forskrækket og sprang afsted ind paa det gyngende Hængedynd, men der kan det ikke bære mig, mindre hende, hun sank strax i, og Elletrunten gik ned med, det var ham der halede; der kom store, sorte Bobler og saa var der ikke Spor mere. Nu er hun begravet i Vildmosen, aldrig kommer hun med Blomst til Ægyptens Land. Du havde ikke holdt ud at see paa det, Mo'er!«

»Saadant Noget skulde Du slet ikke fortælle mig i denne Tid! det kan gaae ud over Æggene! - Prindsessen hytter sig nok! hun faaer sagtens Hjelp! havde det været mig eller Dig, een af vore, saa havde det været forbi!«

»Jeg vil dog hver Dag see efter!« sagde Storkefader, og det gjorde han.

Nu gik der en lang Tid.

Da saae han en Dag, at dybt fra Bunden skjød frem en grøn Stilk, og da den naaede op til Vandspeilet, voxte frem et Blad, bredere og altid bredere; tæt ved kom en Knop, og da Storken en Morgenstund fløi hen over den, aabnede sig, ved de stærke Solstraaler, Blomsterknoppen og midt i den laae et deiligt Barn, en lille Pige, ligesom om hun var steget op fra Bad; hun

lignede i den Grad Prindsessen fra Ægypten, at Storken først troede at det var hende, der var blevet lille, men da han tænkte sig om, fandt han det rimeligere at det var hendes og Dyndkongens Barn; derfor laae hun i Aakande.

»Der kan hun da ikke blive liggende;« tænkte Storken, »i min Rede ere vi allerede saa mange! men, der falder mig Noget ind! Vikingefruen har ingen Børn, tidt ønskede hun sig en Lille, jeg faaer jo Skyld for at bringe de Smaa, nu vil jeg dog engang gjøre Alvor af det! jeg flyver til Vikingefruen med Barnet; der vil blive en Fornøjelse!«

Og Storken tog den lille Pige, fløi til Bjælkehuset, slog med Næbbet Hul paa den Blæreskins Rude, lagde Barnet ved Vikingefruens Bryst, fløi saa til Storkemo'er og fortalte, og Ungerne hørte paa det; de vare store nok dertil.

»Seer Du, Prindsessen er ikke død! hun har sendt den Lille herop, og nu er den anbragt!«

»Det har jeg jo sagt fra første Færd!« sagde Storkemoder, »tænk nu lidt paa dine egne! det er snart paa Reisetiden; det begynder af og til at krille mig under Vingerne! Gjøgen og Nattergalen ere allerede afsted, og Vagtlerne hører jeg tale om, at vi snart faae god Medvind! vore Unger staae sig nok ved Manoeuveren, kjender jeg dem ret!«

Naa, hvor Vikingefruen blev glad, da hun om Morgenen vaagnede og fandt ved sit Bryst det lille, deilige Barn; hun kyssede og klappede det, men det skreg forfærdeligt og sprællede med Arme og Been, det syntes slet ikke fornøiet; tilsidst græd det sig isøvn og som det da laae der, var det Noget af det Deiligste, man kunde see paa. Vikingefruen var saa glad, saa let, saa karsk, det bares hende for, at nu vilde vist hendes Husbond med alle hans Mænd ligesaa uventet komme, som den Lille, og saa fik hun og hele Huset travlt, for at Alt kunde være istand. De lange, couleuerte Tapeter, som hun og Pigerne selv havde, vævet med Billeder af deres Afguder, Odin, Thor og Freia, som de kaldtes, bleve hængte op, Trællene maatte skure de gamle Skjolde, som der pyntedes med, Hynder bleve lagte paa Bænkene og tørt Brænde paa Ildstedet midt i Hallen, for at Baalet strax kunde tændes. Vikingefruen tog selv fat med, saa at hun ud paa Aftenen var betydelig træt og sov godt.

Da hun nu henimod Morgenen vaagnede, blev hun inderlig forskrækket, thi det lille Barn var reent borte; hun sprang op, tændte en Fyrrespaan og saae rundt om, og da laae der, hvor hun strakte sine Fødder i Sengen,

ikke det lille Barn, men en stor, hæsleg Padde; hun blev ganske ækel ved den, tog en svær Stang og vilde slaae Frøen ihjel, men den saae paa hende med saadanne underlige, bedrøvede Øine, at hun ikke kunde slaae til. Endnu engang saae hun rundt om, Frøen gav et fiint, ynkeligt Qvæk, hun foer sammen derved og sprang fra Sengen hen til Lugen, den smak hun op; Solen kom idetsamme frem, kastede sine Straaler lige ind i Sengen paa den store Padde, og det var med Eet som om Udyrets brede Mund trak sig sammen og blev lille og rød, Lemmerne strakte sig i den nydeligste Skikkelse, det var hendes eget lille, deilige Barn, der laae og ingen hæsleg Frø.

»Hvad er dog det!« sagde hun, »har jeg drømt en ond Drøm! det er jo mit eget yndige Alfebarn, der ligger!« og hun kyssede og trykkede det til sit Hjerte, men det rev og bed om sig ligesom en vild Kattekillling.

Ikke den Dag, heller ikke den næste kom Vikingeherren, skjøndt han var paa Veien, men Vinden var imod, den blæste syd paa for Storkene. Medbør for Een er Modbør for en Anden.

I et Par Dage og Nætter blev det Vikingefruen klart, hvordan det stod sig med hendes lille Barn, det var jo en forfærdelig Trolddom, der hvilede over det. Ved Dagen var det deiligt som en Lysalf, men havde en ond, vild Natur, om Natten derimod var det en hæsleg Padde, stille og klynkende, med sorrigfulde Øine; her var to Naturer, der skiftede om, baade udad og indad; det kom af, at den lille Pige, som Storken havde bragt, eiede ved Dagen sin rette Moders Ydre, men paa den Tid sin Faders Sindelag; ved Natten derimod fik det Slægtskabet med ham synligt i sit Legems * Skikkelse, derimod straaleda da, inde i det, Moderens Sind og Hjerte. Hvo kunde løse denne ved Seidkunst øvede Magt. Vikingefruen havde Angest og Bedrøvelse derover, og dog hang hendes Hjerte ved den stakkels Skabning, om hvis Tilstand hun ikke troede at turde fortælle sin Husbond, naar han nu snart kom hjem, thi da vilde han vist, som Skik og Brug var, lægge det stakkels Barn ud paa Alfarvei og lade det tage af hvem, der vilde. Det nænte den skikkelige Vikingefru ikke, han skulde kun ved den lyse Dag faae Barnet at see.

En Morgenstund susede Storkevingerne hen over Taget; der havde om Natten over hundrede Storkepar udhvilet sig efter den store Manoeuver, nu fløi de op for at drage Syd paa.

»Alle Mand færdig!« hed det, »Kone og Børn med!«

»Jeg er saa let!« sagde Storkeungerne, »det kribler og

krabler mig lige ud i Benene som om jeg var fyldt med levende Frøer! hvor det er deiligt at skulle reise udenlands!«

»Hold Jer i Flokken!« sagde Fader og Moder, »og lad ikke Knebbren gaae saa meget, det tager paa Brystet!« Og de fløi.

I samme Stund klang Luren hen over Heden, Vikingen var landet med alle sine Mænd; de vendte hjem med rigt Bytte fra den galliske Kyst, hvor Folket, som i Bretland, i deres Skræk sang:

»Fri os fra de vilde Normanner!«

Naa, hvor der blev Liv og Lystighed i Vikingeborgen ved Vildmosen. Mjødkarret kom ind i Hallen, Baalet blev tændt og Heste bleve slagtede; her skulde ordentligt brases op. Offergoden sprængte det varme Hesteblood paa Trællene som Indvielse; Ilden knittede, Bøgen trak hen under Loftet, Soden dryppede fra Bjælken, men det var man vant til. Gjester vare indbudte, og de fik gode Gaver, glemt var Rænker og Falskhed; drukket blev der, og de kastede hverandre de gnavede Knokler i Ansigtet, det var Tegn paa godt Humeur. Skjalden, - det var saadan en Slags Spillemand, men som ogsaa var Krigsmand, havde været med dem og vidste hvad det var han sang om, - gav dem en Vise, hvori de hørte om alle deres Krigsgjerninger og Mærkeligheder; ved hvert Vers kom det samme Omqvæde: »Formue dør, Frænder dør, selv dør man ligerviis, men aldrig dør et herligt Navn!« og saa sloge de Alle paa Skjolde og hamrede med Kniven eller et Knokkelbeen paa Bordpladen, saa at det kunde høres.

Vikingefruen sad paa Tværbænken i den aabne Gildeshal, hun havde Silkekjole, Guld-Armringe og store Ravperler; hun var i sin bedste Stads, og Skjalden nævnede ogsaa hende i sin Sang, talte om den gyldne Skat, hun havde bragt sin rige Husbond, og denne var rigtig glad i det deilige Barn, han havde kun seet det ved Dagen i al dets Deilighed; Vildskaben, der var ved det, syntes han godt om; hun kunde blive, sagde han, en drabelig Skjoldmø, der slog sin Kæmpe! ikke vilde hun blinke med Øinene, naar øvet Haand, i Spøg, hug med det skarpe Sværd Øienbrynene af hende.

Mjødkarret blev tømt, et nyt kjørt op, ja der blev drukket fyldeligt, det var Folk, der kunde taale fuldt op. Det Ordsprog var der dengang: »Qvæget veed, naar det skal gaae hjem fra Græsning, men uklog Mand kjender aldrig sin Maves Maal«. Ja, det vidste man, men man veed Eet og gjør et Andet! man vidste ogsaa, at »Kjær bliver kjedelig, naar han sidder længe i

anden Mands Huus!« men man blev dog her, Suul og Mjød er en god Ting! det gik lysteligt; og til Natten sov Trællene i den varme Aske, dyppede Fingrene i den fede Sod og slikkede dem. Det var en rar Tid!

Endnu engang i Aaret drog Vikingen paa Tog, uagtet Efterhøstens Storme reiste sig; han gik med sine Mænd til Bretlands Kyst, det var jo »bare over Vandet«, sagde han, og hans Huusfrue blev tilbage med sin lille Pige, og vist var det, at Pleiemoderen snart næsten holdt mere af den stakkels Padde med de fromme Øine og de dybe Suk, end af Deiligheden, der rev og bed om sig.

Den raae, vaade Efteraars-Taage, »Mundløs«, der gnaver Bladene af, laae hen over Skov og Hede, »Fugl Fjæderløs«, som de kalde Sneen, fløi tæt paa hinanden, Vinteren var paa Vei; Spurvvene toge Storke-Reden i Beslag og raisonneerede paa deres Viis over det fraværende Herskab; dette selv, Storkeparret med alle Ungerne, ja hvor vare de nu?

Storkene vare nu i Ægyptens Land, hvor Solen skinnede varmt, som hos os paa en deilig Sommerdag, Tamarinder og Akasier blomstrede rundt om, Muhameds Maane straaede blank fra Tempel-Kuplerne; paa de slanke Taarne sad mangt et Storkepar og hvilede ud efter den lange Reise; hele store Flokke havde Rede ved Rede paa de mægtige Søiler og sønderbrudte Buer af Templer og glemte Steder; Daddelpalmen løftede sit Skjærmtag høit op, som om den vilde være Solskjærm. De hvidgraae Pyramider stode som Skyggerids paa den klare Luft henimod Ørkenen, hvor Strudsen viste, den kunde bruge sine Been, og Løven sad med store, kloge Øine og saae paa Marmor-Sphinxen, der laae halv begravet af Sandet. Nilens Vande vare traadte tilbage, hele Flodleiet mylrede med Frøer og det var nu for Storkefamilien det allerdeiligste Skue i dette Land. Ungerne troede, at det var Øien-Forblindelse, saa mageløst fandt de det Hele.

»Saadanne er det her, og saadanne have vi det altid i vort varme Land!« sagde Storkemoder, og det kribledede Smaa i Maven.

»Faae vi endnu Mere at see?« sagde de, »skal vi meget meget længer ind i Landet?«

»Der er ikke Noget videre at see!« sagde Storkemoder; »ad den frodige Kant er kun vildsom Skov, hvor Træerne voxer i hverandre og filter sammen af piggede Slyngplanter, kun Elephanten med sine plumpe Been kan der træde sig Vei; Slangerne ere os

for store og Fiirbenene for muntre. Ville I ad Ørkenen til, saa faae I Sand i Øinene, gaaer det fiint til og gaaer det grovt til, komme I ind i en Sandhose; nei, her er bedst! her er Frøer og Græshopper! her bliver jeg og I med!«

Og de bleve; de Gamle sade i deres Rede paa den slanke Minaret, hvilede sig og havde dog travlt med at glatte Fjædrene og gnide med Næbbet paa de røde Strømper; saa løftede de Halsene, hilsede gravitetisk og hævede Hovedet med den høie Pande og de fine, glatte Fjædre, og deres brune Øine straaede saa klogt. Hun-Ungerne gik gravitetisk om mellem de saftige Rør, skottede efter de andre Storke-Unger, gjorde Bekjendtskab og slugte ved hvert tredie Skridt en Frø, eller gik og dingledede med en lille Slange, det tog sig godt ud, troede de, og det smagte. Han-Ungerne gjorde Klammeri, baskede hinanden med Vingerne, hug med Næbbet, ja stak til Blods, og saa blev den forlovet og den forlovet, Han-Ungerne og Hun-Ungerne, det var jo det, de levede for; og de byggede Rede, og kom saa igjen i nyt Klammeri, for i de hede Lande ere de nu Alle saa hidsige, men fornøieligt var det, og især en stor Glæde for de Gamle: Alting klæder Ens Unger! hver Dag var her Solskin, hver Dag fuldtop at æde, man kunde kun tænke paa Fornøielse. - Men inde i det rige Slot hos den ægyptiske Husvert, som de kaldte ham, var den slet ikke tilhuse.

Den rige, mægtige Herre laae paa Løibænk, stiv i alle sine Lemmer, udstrakt som en Mumie, midt i den store Sal med de broget malede Vægge; det var ligesom om han laae i en Tulipan. Slægtninge og Tjenere stode om ham, død var han ikke, leve kunde man heller ikke ret sige at han gjorde; den frelsende Moseblomst fra de nordlige Lande, den, der skulde søges og plukkes af Den, som høiest elskede ham, vilde aldrig blive bragt. Hans unge, deilige Datter, som i Svaneham fløi over Hav og Lande, høit mod Norden, skulde aldrig vende tilbage; »hun er død og borte!« havde de to hjemvendte Svane-Jomfruer meldt; de havde sat en heel Historie sammen derom, den fortalte de:

»Vi fløi alle Tre høit i Luften, da saae en Jæger os og afskjød sin Piil; den ramte vor unge Veninde, og langsomt syngende sit Farvel sank hun, som en døende Svane, ned midt i Skovsøen; der ved Bredden under en duftende Hægebirk begravede vi hende! Dog Hævn have vi taget; Ild bandt vi under Vingen paa Svalen, der byggede under Jægerens Rør-Tag, det tændtes, Huset slog op i Lue, han brændte inde, det lyste ud over Søen hen til den heldende Hægebirk, hvor hun

nu er Jord i Jorden; aldrig kommer hun til Ægyptens Land!«

Og saa græd de begge To, og Storkefader, den Gang han hørte det, knebbede med Næbbet, saa at det skraldede efter:

»Løgn og Paafund!« sagde han. »Jeg kunde have Lyst til at jage dem Snabelen lige ind i Brystet!«

»Og brække den af!« sagde Storkemoder, »saa kom Du til at see godt ud! tænk først paa Dig selv og saa paa din Familie, alt Andet ligger udenfor!«

»Jeg vil dog sætte mig paa Randen af den aabne Kuppel imorgen, naar alle de Lærde og Vise samles for at tale om den Syge; maaskee de saa komme Sandheden lidt nærmere!«

Og de Lærde og Vise kom sammen og talte meget, vidt og bredt, som Storkefader ikke kunde faae Noget ud af, - og der kom heller ikke Noget ud deraf for den Syge, eller for Datteren i Vildmosen; men derfor kunne vi gjerne høre lidt paa det, man maa jo høre paa saa Meget.

Men nu er det rigtigst ogsaa at høre og vide hvad der var gaaet forud, saa ere vi bedre med i Historien, idetmindste ligesaa meget som Storkefader.

»Kjærlighed føder Liv! den høieste Kjærlighed føder det høieste Liv! kun gennem Kjærlighed er Livets Frelse for ham at vinde!« var der blevet sagt, og det var overmaade klogt og godt sagt, forsikkrede de Lærde.

»Det er en kjøn Tanke!« sagde strax Storkefader.

»Jeg forstaaer den ikke rigtig!« sagde Storkemoder, »og det er ikke min Skyld, men Tankens, dog det kan da ogsaa være det samme, jeg har Andet at tænke paa!«

Og nu havde de Lærde talt om Kjærligheden mellem Dit og Dat, Forskjellen der var, Kjærligheden, som Kjærestefolk fornå, og den mellem Forældre og Børn, mellem Lyset og Væxterne, hvorledes Solstraalen kyssede Dyndet og at Spiren derved kom frem - det var saa vidtløftigt og lærd sat ud, at det blev umuligt for Storkefader at følge med, end sige at gjentage det; han blev ganske tankefuld derved, lukkede Øinene halvt i og stod paa eet Been en heel Dag derefter; Lærdommen var ham saa svær at bære.

Dog det forstod Storkefader, han havde hørt baade Smaafolk og de Allerfornemste tale lige ud af Hjertebunden, at det var en stor Ulykke for mange Tusinder og for Landet med, at den Mand laae syg og ikke kunde komme sig; Glæde og Velsignelse vilde det være, om han fik sin Sundhed igjen. »Men hvor voxer

Sundhedsblomsten for ham?« derom havde de spurgt Allesammen, spurgt i lærde Skrifter, i blinkende Stjerner, i Veir og Vind, spurgt ad alle de Omveie, der vare at finde, og tilsidst havde de Lærde og Vise, som sagt, faaet det ud: »Kjærlighed føder Liv, Livet til Faderen,« og der sagde de mere end de selv forstode; de gjentog og skrev da op som Recept: »Kjærlighed føder Liv«, men hvorledes hele den Ting efter Recepten skulde laves sammen, ja derved stod man. Tilsidst bleve de enige derom, Hjelpen maatte komme ved Prindsessen, hun, der med hele sin Sjæl og sit Hjerte holdt af denne Fader. Man faldt endeligt ogsaa paa, hvorledes det kunde bringes istand, ja det var nu mere end Aar og Dag siden, hun skulde om Natten, naar Nyet der tændtes, igjen var nede, begive sig ud til Marmor-Sphinxen ved Ørkenen, kaste Sandet bort fra Døren i Fodstykket, og der, gaae gennem den lange Gang, som førte ind midt i en af de store Pyramider, hvor en af Oldtids mægtige Konger, omgivet af Pragt og Herlighed, laae i Mumie-Hylster; her skulde hun helde sit Hoved til den Døde, og da vilde aabenbares hende, hvor Liv og Frelse for hendes Fader var at vinde.

Alt det havde hun udført, og i Drømme erfaret, at fra den dybe Mose oppe i det danske Land, Stedet var blevet ganske nøiagtigt betegnet, maatte hun hjembringe den Lotus-Blomst, der i Vandets Dyb havde berørt hendes Bryst, da vilde han frelses.

Og derfor fløi hun i Svaneham fra Ægyptens Land op til Vildmosen. See, alt Dette vidste Storkefader og Storkemoder, og nu veed vi det tydeligere, end vi før vidste det. Vi veed, at Dynd-Kongen drog hende ned til sig, veed, at hun for dem i Hjemmet er død og borte; kun den Viseste af dem Alle sagde endnu, ligesom Storkemoder: »hun hytter sig nok!« og det vilde de da vente paa, for de vidste ikke noget Bedre.

»Jeg troer, at jeg rapser Svanehammen fra de to Skarns-Prindsesser!« sagde Storkefader, »saa kunne de da ikke komme til Vildmosen at gjøre Fortræd; Svanehammene selv glemmer jeg deroppe til der er Brug for dem!«

»Hvor oppe glemmer Du dem?« spurgte Storkemoder.

»I vor Rede ved Vildmosen!« sagde han. »Jeg og vore yngste Unger kunne hjælpes ad med at føre dem, og blive de os for besværlige, saa er der Steder nok paa Veien til at skjule dem til næste Trækning. Een Svaneham var vel nok for hende, men to ere bedre; det er godt at have meget Reisetøi i et nordligt Land!«

»Du faaer ikke Tak for det!« sagde Storkemoder,

»men Du er jo Herre! jeg har ikke Noget at sige uden i Liggetiden!«

I Vikingeborgen ved Vildmosen, hvorhen Storkene fløi mod Vaaren, havde den lille Pige faaet Navn; Helga havde de kaldt hende, men det Navn var altfor blødt for et saadant Sind, som det, den deiligste Skikkelse her havde; Maaned for Maaned kom det mere frem, og i Aaringer, ja, medens Storkene gjorde samme Reise, i Høst mod Nilen, i Foraar mod Vildmosen, blev det lille Barn en stor Pige, og før man tænkte derover, var hun den deiligste Jomfru i sit sextende Aar; deilig af Skal, men haard og * beesk af Kjærne, vildere end de Fleste i denne haarde, mørke Tid.

Det var hende en Lyst at stænke med sine hvide Hænder det dampende Blod af den slagtede Offerhest; hun bed i Vildskab Halsen over paa den sorte Hane, som Offergoden skulde slagte, og til sin Pleiefader sagde hun i fuld Alvor:

»Kom din Fjende og slog Toug om Bjælkehovederne af Taget, lettede det over dit Kammer, medens Du sov, jeg skulde ikke vække Dig om jeg kunde! jeg hørte det ikke, saaledes surrer Blodet mig endnu om det Øre, hvorpaa Du for Aaringer siden gav mig en Kindhest, Du! Jeg husker!«

Men Vikingen troede ikke paa de Ord, han var, ligesom de Andre, daaret af hendes Deilighed; vidste heller ikke om, hvorledes Sind og Skind skiftede hos liden Helga. Uden Sadel sad hun, som groet fast til Hesten, der jog i fuldt Løb, og ikke sprang hun af, om den bedes med de andre ondsindede Heste. I alle sine Klæder kastede hun sig tidt fra Skrænten ud i Fjordens stærke Strømning, og svømmede Vikingen imøde, naar hans Baad styrede mod Land. Af sit deilige, lange Haar skar hun den længste Lok og flettede sig deraf en Stræng til sin Bue:

»Selvgjort er velgjort!« sagde hun.

Vikingefruen var vel efter Tid og Vane stærk i Villie og Sind, men mod Datteren var hun at ligne som en blød, angst Kvinde; hun vidste jo ogsaa, at det var Trolddom, der hvilede over det forfærdelige Barn.

Det var som om Helga, ret af ond Fornøielse, lidt for ofte fandt paa, naar Moderen stod paa Svalen eller traadte ud i Gaarden, at sætte sig op paa Brøndkanten, slaae med Arme og Been, og derpaa lade sig plumpe ned i det snevre, dybe Hul, hvor hun, med Frø-Naturen, dukkede og løftede sig igjen, kravlede saa, ligesom om hun var en Kat, og kom drivende af

Vand ind i Høisalen, saa at de grønne Blade, der vare strøede paa Gulvet, vendte sig i den vaade Strøm.

Dog eet Baand var der, som holdt liden Helga, det var Aftenskumringen; i den blev hun stille og ligesom eftertænsom, lod sig kalde og føre; da ligesom drog en indre Fornemmelse hende til Moderen, og naar Solen sank og Forvandlingen ude og inde fulgte, sad hun der stille, sørgmodig, skrumpet sammen i Padde-Skikkelsen, Kroppen var vel nu langt større end dette Dyrs, men just derved desgrueligere; hun saae ud som en ynkelig Dværg med Frø-Hoved og Svømmehud mellem Fingrene. Der var Noget saa bedrøveligt i de Øine, hun saae med, Stemmen havde hun ikke, kun et huult Qvæk, ret som et Barn, der hulker i Drømme; da kunde Vikingefruen tage hende paa sit Skjød, hun glemte den hæsle Skikkelse, saae kun paa de bedrøvede Øine og sagde meer end eengang:

»Næsten kunde jeg ønske, at Du altid var mit stumme Frø-Barn; Du er mere forfærdelig at see paa, naar Deiligheden vender udad!«

Og hun skrev Runer mod Seid og Syge, kastede dem over den Elendige, men Bedring viste sig ikke.

»Man skulde ikke troe, at hun har været saa lille, at hun har ligget i en Aakande!« sagde Storkefader; »nu er hun et heelt Menneske og hendes ægyptiske Moder opad Dage; hende saae vi aldrig siden! hun hyttede sig ikke, som Du og den Lærdeste troede. Jeg har nu Aar ud, Aar ind fløiet paa kryds og tværs over Vildmosen, men hun gav aldrig Tegn fra sig! Ja, det kan jeg sige Dig, jeg har i de Aaringer, jeg er kommet herop nogle Dage forud for Dig, at jeg kunde bøde paa Reden, sætte Et og Andet i Stand, fløiet en heel Nat, som om jeg var en Ugle eller Flaggermuus, idelig over det aabne Vand, men til ingen Nytte! den fik vi da heller ikke for de to Svanehamme, som jeg og Ungerne slæbte herop fra Nilens Land; det var besværligt nok, i tre Keiser toge vi dem. Nu have de ligget i mange Aar paa Bunden af Reden, og skeer her nu engang Ilds-Ulykke, skeer det, at Bjælkehuset brænder af, saa ere de da væk!«

»Og vor gode Rede er væk!« sagde Storkemoder, »den tænker Du mindre paa, end paa det Fjædertøi og din Mose-Prindsesse! Du skulde engang gaee ned til hende og blive i Dyndet! Du er en daarlig Fader for dine Egne, det har jeg sagt fra jeg laae paa Æg første Gang. Faae vi eller vore Unger bare ikke en Piil i Vingen af den gale Vikingetøs! hun veed jo ikke, hvad hun gjør. Vi ere dog lidt ældre hjemme her end hun, det skulde

hun betænke; vi glemme aldrig vore Skyldigheder, vi give vore Afgifter aarlig, en Fjæder, et Æg og en Unge, som Ret er. Troer Du, at naar hun er udenfor, jeg gider gaae derned, som i gamle Dage, og som jeg gjør i Ægypten, hvor jeg er halv Kammerat med dem, uden at glemme mig, kiger i Kar og i Gryde? Nei, jeg sidder heroppe og ærgrer mig over hende - Tøs! - og jeg ærgrer mig over Dig med! Du skulde have ladet hende ligge i Aakanden, saa havde hun været væk!«

»Du er meget agtværdigere end din Tale!« sagde Storkefader - »jeg kjender Dig bedre, end Du kjender Dig selv!«

Og saa gjorde han et Hop, to tunge Vingeslag, strakte Benene bagud og fløi, seilede afsted, uden at røre Vingerne, han var et godt Stykke borte, da tog han et kraftigt Tag, Solen skinnede paa de hvide Fjædre, Hals og Hoved strakte sig fremad! Der var Fart og Sving.

»Han er dog den Deiligste endnu af dem Allesammen!« sagde Storkemoder, »men jeg siger ham det ikke.«

Tidlig denne Høst kom Vikingen hjem med Bytte og Fanger; mellem disse var en ung, Christen Præst, een af de Mænd, der forfulgte de nordiske Landes Afguder. Ofte i den sidste Tid var i Hal og Fruerstue blevet talt om den nye Tro, der bredte sig vidt om i alle Lande Syd paa, ja ved den hellige Ansgarius endogsaa var naaet op til Hedeby ved Slien; selv liden Helga havde hørt om Troen paa den hvide Christ, der af Kjærlighed til Menneskene havde givet sig hen for at frelse dem; det var for hende, som man siger, gaaet ind ad det ene Øre og ud ad det andet; det Ord Kjærlighed syntes hun kun at have Fornemmelse for, naar hun i den ynkelige Frø-Skikkelse krøb sammen i det aflukkede Kammer; men Vikingefruen havde lyttet til og følt sig forunderlig grebet ved de Sagn og Sagaer, der gik om Sønnen af een eneste sand Gud.

Mændene, komne hjem fra Tog, havde fortalt om de prægtige Templer af hugne kostelige Stene, reiste for ham, hvis Bud var Kjærlighed; et Par svære, gyldne Kar, kunstigt udskaarne og heelt af det pure Guld, vare hjembragte, der var ved hvert en egen krydret Duft, det var Røgelsekar, som de christne Præster svang foran Altret, hvor aldrig Blod flød, men Vinen og det indviede Brød forvandlede i hans Blod, som havde givet sig hen for endnu ufødte Slægter.

I Bjælkehusets dybe, steensatte Kjelder var den fangne, unge christne Præst bragt ned, snørt med Bastbaand om Fødder og Hænder; deilig var han,

»som Baldur at see!« sagde Vikingefruen og hun rørtes ved hans Nød, men ung Helga lystede, at der skulde drages et Toug gennem hans Haser og han bindes til Halerne af de vilde Oxer.

»Saa skulde jeg slippe Hundene løs; hui! afsted over Moser og Kjær, ad Heden til! det vilde være lystigt at see, lystigere endnu at kunne følge ham paa Farten!«

Dog den Død vilde Vikingen ikke han skulde lide, men som Fornægter og Forfølger af de høie Guder, imorgen den Dag offres paa Blodstenen i Lunden, det var første Gang at her et Menneske offredes.

Ung Helga bad om hun maatte bestænke Gudebillederne og Folket med Blodet af ham; hun sleb sin blanke Kniv og da een af de store, glubske Hunde, hvoraf der var nok paa Gaarden, løb hende hen over Fødderne, stak hun den Kniven ind i Siden: »Det er for at prøve den!« sagde hun, og Vikingefruen saae bedrøvet paa den vilde, ondsindede Pige, og da Natten kom og Skjønheds Skikkelsen hos Datteren i Krop og Sjæl skiftede om, talte hun til hende Sorgens varme Ord, ud af en bedrøvet Sjæl.

Den grimme Padde med Troldens Krop stod foran og heftede de brune, sorgfulde Øine paa hende, hørte og syntes at forstaae med Menneskets Tanke.

»Aldrig, selv til min Husbond, er det kommet paa min Tunge om hvad dobbelt jeg lider ved Dig!« sagde Vikingefruen, »der er mere Ynk i mit Hjerte over Dig, end jeg selv troede! stor er en Moders Kjærlighed! men aldrig kom Kjærlighed i dit Sind! Dit Hjerte er som en kold Dyndklump! hvorfra er Du dog kommet i mit Huus!«

Da sittede forunderligt den ynkelige Skikkelse, det var som om de Ord berørte et usynligt Baand mellem Legem og Sjæl, der kom store Taarer i Øinene.

»Din haarde Tid vil engang komme!« sagde Vikingefruen, »gruelig vil den blive ogsaa for mig! - bedre om Du, som Barn var stillet ud paa Alfarvei, og Nattekulden havde lullet Dig til Døde!« Og Vikingefruen græd de salte Taarer og gik vred og bedrøvet bort, om bag det løse Skindtæppe, der hang over Bjælken og delte Stuen.

Alene sad i Krogen den sammenskrumpne Padde; der var lydløst, men efter korte Mellemrum kom, inde i hende, et halvqvalt Suk; det var, som om, i Smerte, et Liv fødtes i Hjertets Vraa. Hun gjorde et Skridt frem, lyttede, gik atter et Skridt og greb nu med de ubehjælpelige Hænder om den tunge Stang, der var skudt for Døren; sagte fik hun den fra, stille trak hun bort Pinden, der var stukket ind over Klinken; hun

greb den tændte Lampe, der stod i Kamret foran; det var som en stærk Villie gav hende Kræfter; hun drog Jernpinden ud af den stængede Lem, listede sig ned til Fangen; han sov; hun rørte ved ham med sin kolde, klamme Haand, og da han vaagnede og saae den hæslige Skikkelse, gøs han, som for et ondt Syn. Hun drog sin Kniv, overskar hans Baand og vinkede ad ham, at han skulde følge hende.

Han nævnede hellige Navne, gjorde Korsets Tegn, og da Skikkelsen stod uforandret, sagde han Bibelens Ord:

»Salig er Den, som handler forstandigen mod den Ringe; Herren skal redde ham paa en ond Dag! - Hvo er Du? Hvorfra dette Ydre af Dyret og dog fuld af Barmhertighedens Gjerning!«

Paddeskikkelsen vinkede, og førte ham bag skjulende Tæpper, hen ad en eensom Gang, ud til Stalden, pegede paa en Hest, han svang sig op paa den, men ogsaa hun satte sig der forrest og holdt i Dyrets Manke. Den Fangne forstod hende og i hurtig Trav rede de en Vei, som han aldrig vilde have fundet, ud til den aabne Hede.

Han glemte hendes hæslige Skikkelse, Herrens Naade og Barmhertighed fornam han virkede gennem Utysket; fromme Bønner bad han og hellige Sange istemte han; da sittrede hun, var det Bønnens og Sangens Magt, der virkede her, eller var det Kulde-Gyset ved Morgenen, der snart vilde komme? hvad var det vel hun fornam? hun løftede sig høit i Veiret, vilde standse Hesten og springe ned; men den christne Præst holdt hende fast med al sin Kraft, sang høit en Psalme, som mægtede den at løse Trolddommen, der holdt hende i den hæslige Frø-Skikkelse, og Hesten jog vildere frem, Himlen blev rød, den første Solstraale trængte gennem Skyen, og ved det klare Væld af Lyset kom Omskiftelsen, hun var den unge Deilighed med det dæmoniske, onde Sind; han holdt den skønneste, unge Qvinde i sine Arme og forfærdedes derover, sprang ned fra Hesten, standsede den, i det han troede at møde en ny ødelæggende Trolddom; men ung Helga var i samme Spring ogsaa paa Jorden, den korte Barnekjole naaede hende kun til Knæet; den skarpe Kniv rev hun af sit Bælte og styrtede ind paa den Overraskede.

»Lad mig naae Dig!« raabte hun, »lad mig naae Dig, og Kniven skal komme op i Dig! Du er jo bleg som Hø! Træl! skjægløs!«

Hun trængte ind paa ham; de brødes i en svær Kamp, men det var som om en usynlig Kraft gav den christne

Mand Styrke; han holdt hende fast, og det gamle Egetræ tæt ved kom ham til Hjælp ved ligesom med sine fra Jorden halv løsnede Rødder at binde hendes Fødder, der vare glæde ind under dem. Tæt ved sprudlede en Kilde, han stænkede hende med det friske Væld over Bryst og Ansigt, bød den urene Aand fare ud og signede hende efter christelig Brug, men Daabens Vand har ikke Kraft der, hvor ikke Troens Væld ogsaa strømmer indenfra.

Og dog var han ogsaa heri den Stærke; ja meer end Mands Styrke mod den stridende onde Kraft laae der i hans Gjerning, den ligesom betog hende, hun lod Armene synke, saae med forundrede Blikke og blegnende Kinder paa denne Mand, der syntes en mægtig Troldmand, stærk i Seid og hemmelig Kunst; det var mørke Runer, han læste, Lønstaver, han tegnede i Luften! Ikke for den blinkende Øxe eller skarpe Kniv, om han havde svunget den mod hendes Øine, vilde hun have gjort et Blink, men hun gjorde det, da han skrev Korsets Tegn paa hendes Pande og Bryst; og sad hun nu som en tam Fugl, Hovedet bøiede sig mod Brystet.

Da talte han mildt til hende om den Kjærlighedens Gjerning, hun havde øvet mod ham i denne Nat, da hun i Frøens hæslige Ham var kommen, havde løst hans Baand og ført ham ud til Lys og Liv; hun var ogsaa bunden, bunden med trangere Baand, end han, sagde han, men ogsaa hun skulde, og ved ham, komme til Lys og Liv. Til Hedeby, til den hellige Ansgarius, vilde han bringe hende, der, i den christne Stad, vilde Fortryllesen hæves; men ikke foran paa Hesten, selv om hun godvillig sad der, turde han føre hende.

»Bag paa Hesten maa du sidde, ikke foran mig! Din Troldoms Skjønhed har en Magt, som er fra det Onde, jeg frygter den - og dog er Siren for mig i Christo!«

Han bøiede sine Knæ, bad saa fromt og inderligt! det var som om den tause Skov-Natur indviedes derved til en hellig Kirke; Fuglene begyndte at synge som hørte de med til den nye Menighed, de vilde Krusemynter duftede som vilde de erstatte Ambra og Røgelse; høit forkyndte han Skriftens Ord: »Lyset fra det Høie har besøgt os, for at skinne for dem, som sidde i Mørket og i Dødens Skygge, at styre vore Fødder paa Fredens Vei! -«

Og han talte om Alnaturens Forlængsel, og mens han talte stod Hesten, der havde baaret dem i vildt Løb, stille og ruskede i de store Brombærranker, saa at de modne, saftige Bær faldt paa liden Helgas Haand,

bydende sig selv til Vederqvælgelse.

Hun lod sig taalmodig løfte op paa Hestens Ryg, sad der som en Søvnjængerske, der ikke vaager og dog ikke vandrer. Den christne Mand bandt to Grene sammen med et Bastbaand, at de dannede et Kors, det holdt han høit i Haanden og saa red de gennem Skoven, der blev tættere, Veien dybere, eller slet ingen Vei. Slaaentornen stod som Vei-Bom, man maatte ride uden om den; Kilden blev ikke til rindende Bæk, men til staaende Mose, man maatte ride uden om den. Der laae Styrke og Vederqvælgelse i den friske Skovluft, der laae en ikke ringere Kraft i Mildhedens Ord, der klang i Tro og Christen-Kjærlighed, i den inderlige Trang til at føre den Betagne til Lys og Liv.

Regndraaben, siger man jo, huler den haarde Steen, Havets Bølger gjøre i Tiden de afrevne kantede Klippe-Stene runde, Naadens Dug, som var oprundet for liden Helga, hulede det Haarde, rundede det Skarpe; vel var det ikke at kjende, hun vidste det ikke selv, hvad veed Spiren i Jorden, ved det qvægende Væde og den varme Solstraale, at den gjemmer i sig Væxt og Blomst.

Som Moderens Sang for Barnet umærkeligt hefter sig i Sindet, og det laller efter de enkelte Ord, uden at forstaae dem, men disse siden samle sig i Tanken og i Tiden blive klarere, saaledes virkede ogsaa her Ordet, der mægter at skabe.

De rede ud af Skoven, hen over Heden, atter igjennem veiløse Skove, da mødte de henimod Aften Røvere.

»Hvor har Du stjaalet den deilige Glut!« raabte de, stoppede Hesten, rev de to Ridende ned, thi mandstærke vare de. Præsten havde ikke andet Værge end Kniven, som han havde taget fra liden Helga, den stødte han om sig med, een af Røverne svingede sin Øxe, men den unge, christne Mand gjorde et lykkeligt Spring tilside, ellers var han bleven ramt, nu foer Øxens Eg dybt ind i Hestens Hals, saa Blodet strømmede ud og Dyret styrtede til Jorden; da foer liden Helga, som vækket af sin lange, dybe Tanke-Hvile, hen og kastede sig over det gispende Dyr; den christne Præst stillede sig foran hende til Værn og Værge, men een af Røverne svingede sin tunge Jernhammer mod hans Pande, saa at den knustes og Blod og Hjerne sprøitede rundt om, død faldt han til Jorden.

Røverne grebe liden Helga om hendes hvide Arm, da gik Solen i det samme ned, den sidste Solstraale slukkedes og hun forvandlede til en hæslig Padde; den hvidgrønne Mund gik ud over det halve Ansigt,

Armene bleve tynde og slimede, en bred Haand med Svømmehud bredte sin Vifte-Form; - da slap Røverne hende forfærdet; hun stod som det hæslige Udyr midt imellem dem og efter Frøens Natur hoppede hun i Veiret, høiere, end hun selv var og forsvandt i Tykningen; da mærkede Røverne, at det var Lokes onde List, eller hemmelig Seid-Kunst og forfærdet skyndte de sig bort derfra.

Fuldmaanen var alt oppe, snart gav den Glands og Lysning, og frem fra Krattet krøb, i Frøens ynkelige Ham, liden Helga; hun standsede ved Liget af den christne Præst og ved sin dræbte Ganger, hun saae paa dem med Øine, som syntes at græde; Frøhovedet gav et Qvæk, som om et Barn brister i Graad. Hun kastede sig snart over den Ene, snart over den Anden, tog Vand i Haanden, der ved Svømmehuden blev større og mere huul og gød det over dem. Døde vare de, døde vilde de blive! hun forstod det. Snart kunde de vilde Dyr komme og æde deres Krop; nei, det maatte ikke skee! derfor gravede hun i Jorden saa dybt hun mægtede det; en Grav vilde hun aabne for dem, men hun havde kun, til at grave med, en haard Trægreen og begge sine Hænder, men paa dem spændte mellem Fingrene Svømmehuden, den revnede, Blodet flød. Hun begreb, at Arbeidet vilde ikke lykkes hende; da tog hun Vand og af vaskede den Dødes Ansigt, bedækkede det med friske, grønne Blade, bar store Grene hen og lagde over ham, rystede Løv derind imellem, tog saa de sværeste Stene, hun mægtede at løfte, lagde dem over de døde Legemer og tilstoppede Aabningerne med Mos, da troede hun, at Gravhøien var stærk og fredet, men under dette tunge Arbeide var Natten skredet hen, Solen brød frem - og liden Helga stod i al sin Deilighed, med blødende Hænder og for første Gang med Taarer paa de rødmende, jomfruelige Kinder.

Da var det i Forvandlingen, som to Naturer brødes inde i hende; hun sittede, saae omkring sig, som vaagnede hun af en ængstende Drøm, foer derpaa hen til den slanke Bøg, holdt sig fast ved den, for dog at have en Støtte, og snart, i et Nu, klattrede hun, som en Kat, op i Træets Top, og klamrede sig fast; hun sad der som et ængstet Egern, sad der den lange Dag i den dybe Skov-Eensomhed, hvor Alt er stille og dødt, siger man jo! - dødt, ja der fløi et Par Sommerfugle om hinanden, i Leeg eller Strid; der var tæt ved nogle Myretuer, hver med flere Hundrede travle Smaaskabninger, der mylrede frem og tilbage; i Luften

dandsede utallige Myg, Sværm ved Sværm; der joge forbi Skarer af surrende Fluer, Vor Herres Høns, Guldsmede og andre vingede Smaadyr, Regnormen krøb frem fra den vaade Grund, Muldvarpene skjøde op, - forresten var det stille, dødt rundt om, dødt, som man siger og forstaaer det. Ingen lagde Mærke til liden Helga uden Skovskaderne der fløi skrigende om Træets Top, hvor hun sad; de hoppede hen ad Grenene mod hende i dristig Nysgjerrighed; et Blink af hendes Øie var et Blink, der jog dem bort igjen, - men de bleve ikke klogere paa hende og hun ikke heller paa sig selv.

Da Aftenen var nær, og Solen begyndte at synke, kaldte Forvandlingen hende til ny Bevægelse; hun lod sig glide ned af Træet, og idet den sidste Solstraale slukkedes, stod hun der i Frøens sammenkrumpe Skikkelse, med Hændernes sønderrevne Svømme-Hinder, men Øinene straaled nu med en Skjønheds-Glands, som de knap eiede før i Deilighedens Skikkelse; det var de mildeste, fromme Pige-Øine, der lyste frem bag Frø-Larven, de vidnede om det dybe Sind, det menneskelige Hjerte; og Skjønheds-Øinene brast i Graad, græd Hjertets tunge Lettelses-Taarer.

Der laae endnu ved den reiste Grav det Kors af Grene, der med Bast-Baand var bundet sammen, det sidste Arbeide af ham, som nu var død og borte; liden Helga tog det, Tanken kom af sig selv, hun plantede det mellem Stenene over ham og den dræbte Hest; ved Erindringens Vemod brøde Taarer frem, og i denne Hjerte-Stemning ridsede hun det samme Tegn ind i Jorden rundt om Graven, det hegnede saa pynteligt om den, - og i det hun med begge Hænder ridsede Korsets Tegn, faldt Svømmehuden, som en sønderreven Handske af, og da hun vaskede sig i Kildens Væld, og undrende saae paa sine fine, hvide Hænder, gjorde hun atter Korsets Tegn i Luften, mellem sig og den Døde, da bævede hendes Læber, da rørte sig hendes Tunge og det Navn, hun oftest paa Ridtet gennem Skoven havde hørt udsjunget og udtalt, blev lydeligt fra hendes Mund, hun sagde det: »Jesus Christ!«

Da faldt Paddehammen, hun var den unge Deilighed; - dog Hovedet bøiede sig træt, Lemmerne trængte til Hvile, - hun sov.

Men Søvnen var kun kort; ved Midnat blev hun vækket; foran hende stod den døde Hest, saa straalende, fuld af Liv, det lyste ud af Øinene og ud af den saarede Hals; tæt ved den viste sig den dræbte, christne Præst; »skjønnere end Baldur!« vilde

Vikingefruen have sagt, og dog kom han som i Ildsluer.

Der var en Alvor i de store, milde Øine, en Retfærdighedens Dom, et saa gjennemtrængende Blik, at det lyste ligesom ind i Hjertets Kroge hos den Prøvede. Liden Helga sittede derved, og hendes Hukommelse vakt med en Kraft som paa Dommens Dag. Alt hvad Godt der var ydet hende, hvert kjærligt Ord der var sagt hende, blev ligesom levende gjort; hun forstod, at det var Kjærligheden, der havde holdt hende oppe her i Prøvelsens Dage, i hvilke Afkom af Sjæl og Dynd gjærer og stræber; hun erkjendte, at hun kun havde fulgt Stemningernes Tilskyndelser, og selv Intet gjort for sig; Alt var blevet givet hende, Alt var ligesom blevet ledet; hun bøiede sig ringe, ydmyg, skamfuld for Den, der maatte kunde læse hver Fold i Hjertet; og i dette Øieblik fornå hun som et Lynblink af Luttrelsens Flamme, den hellige Aands Lue.

»Du Dyndets Datter!« sagde den christne Præst: »Af Dynd, af Jord est Du kommen, - af Jord skal Du igjen opstaae! Solstraalen i Dig gaaer legemsbevidst tilbage til sit Ophav, Straalen ikke fra Sol-Legemet, men Straalen fra Gud! Ingen Sjæl skal fortages, men langt er det Timelige, der er Livsens Flugt i det Evige. - Jeg kommer fra de Dødes Land; ogsaa Du skal engang reise gennem de dybe Dale ind i det lysende Bjergland, hvor Naaden og Fuldendelsen boer. Jeg fører Dig ikke til Hedeby efter Christen-Daab, først maa Du sprænge Vandskjoldet over den dybe Mosegrund, drage den levende Rod op for dit Liv og din Vugge, øve din Gjærning før Indvielsen tør komme.«

Og han løftede hende op paa Hesten, rakte hende et gyldent Røgelsekar som det, hun før havde seet i Vikingeborgen, der kom en Duft saa sød og stærk derfra. Pandens aabne Vunde paa den Dræbte lyste som et straalende Diadem; Korset tog han fra Graven, løftede det høit i Veiret, og nu foer de afsted gennem Luften, hen over den susende Skov, hen over Høiene hvor Kæmperne vare jordede, siddende paa deres dræbte Gangere; og de mægtige Skikkelser reiste sig, rede ud og holdt øverst paa Høien; i Maaneskinnet straaled om deres Pande den brede Guldring med Guld-Knude, Kaaben flagrede i Vinden. Lindormen, som rugede over Skatte, løftede sit Hoved og saae efter dem. Dvergfolket kiggede frem fra Høie og Plovfurer, de mylrede med røde, blaae og grønne Lys, en Vrimmel at see som Gnisterne i Asken af det brændte Papir.

Hen over Skov og Hede, Aær og Kjær fløi de, op mod Vildmosen; hen over den svævede de i store Kredse. Den christne Præst løftede Korset høit, det skinnede som Guld, og fra hans Læber lød Messesangen; liden Helga sang den med, som Barnet synger ved sin Moders Sang; hun svingede Røgelsekarret, der kom en Alterduft, saa stærk, saa under virkende, at Mosens Siv og Rør blomstrede derved; alle Spirer skjøde op fra den dybe Bund, Alt, hvad Liv havde løftede sig, der bredte sig et Flor af Aakander, som var det et indvirket Blomstertæppe og paa dette laae en sovende Qvinde, ung og deilig, liden Helga troede at see sig selv, sit Speilbilled i det stille Vand; det var hendes Moder hun saae, Dyndkongens Viv, Prindsessen fra Nilens Vande.

Den døde, christne Præst bød, at den Sovende løftedes op paa Hesten, men denne sank under Byrden som var dens Legem kun et Liiglagen, der flyver i Vinden, men Korsets Tegn gjorde Luft-Phantomet stærkt, og alle Tre rede de hen til den faste Grund.

Da goel Hanen i Vikingens Borg og Synerne løste sig op i Taage, der foer hen i Vinden, men ud for hinanden stod Moder og Datter.

»Er det mig selv, jeg seer i det dybe Vand!« sagde Moderen. »Er det mig selv, jeg seer i det blanke Skjold!« udbrød Datteren, og de nærmede sig hinanden, Bryst mod Bryst, Favn i Favn, stærkest slog Moderens Hjerter og hun forstod det.

»Mit Barn! mit eget Hjertes Blomst! min Lotus fra de dybe Vande!«

Og hun omarmede sit Barn og græd; Taarerne vare en ny Livsens, Kjærlighedens Daab for liden Helga.

»I Svaneham kom jeg herhid og kastede den!« sagde Moderen, »jeg sank igjennem den gyngende Flom, dybt ned i Mosens Dynd, der som en Muur lukkede sig om mig; men snart fornåm jeg en friskere Strømning; en Kraft drog mig dybere, altid dybere, jeg følte Søvnens Tryk paa mine Øienlaage, jeg sov ind, jeg drømte - jeg syntes, jeg igjen laae i Ægyptens Pyramide, men foran mig stod endnu den gyngende Elletrunte, der paa Mosens Flade havde skrækket mig, jeg betragtede Revnerne i Barken, og de lyste frem i Farver og bleve Hieroglypher, det var Mumiens Hylster jeg saae paa, det brast, og ud derfra traadte den tusindaarige Drot, Mumie-Skikkelsen, sort som Beg, sortglindsende som Skovsneglen eller det fede, sorte Dynd, Dyndkongen eller Pyramidens Mumie, jeg vidste det ikke. Han slyngede sine Arme om mig og det var som om jeg maatte døde. Livet fornåm jeg først

igjen ved at det blev varmt paa mit Bryst og der en lille Fugl slog med Vingerne, qvidrede og sang. Den fløi fra mit Bryst høit mod det mørke, tunge Loft, men et langt, grønt Baand bandt den endnu til mig; jeg hørte og forstod dens Længsels Toner: Frihed! Solskin! til Faderen! - da tænkte jeg paa min Fader i Hjemmets solbelyste Land, mit Liv, min Kjærlighed! og jeg løsnede Baandet, lod den flagre bort - hjem til Faderen. Siden Min Stund har jeg ikke drømt, jeg sov en Søvn, tilvisse saa tung og lang, til i denne Stund Toner og Duft løftede og løste mig!«

Det grønne Baand fra Moderens Hjerter til Fuglens Vinge, hvor flagrede det nu, hvor laae det henkastet? kun Storcken havde seet det; Baandet var den grønne Stilk, Sløifen den skinnende Blomst, Vugge for det Barn, som nu var voxet i Deilighed og igjen hvilede ved Moderens Hjerter.

Og mens de stode der Favn i Favn, fløi Storkefader i Kredse om dem, tog saa Fart til sin Rede, hentede de der i Aaringer gjemte Fjæderhamme, kastede een til dem hver, og den sluttete sig om dem og de løftede sig fra Jorden som to hvide Svaner.

»Lad os nu tale!« sagde Storkefader, »nu forstaae vi hinandens Sprog, om end Næbbet er anderledes skaaret paa den ene Fugl end paa den anden! det træffer sig saa heldigt som Noget kan, at I komme denne Nat, imorgen havde vi været afsted, Mutter, jeg og Ungerne! vi flyve Syd paa! ja, see kun paa mig! jeg er jo en gammel Ven fra Nil-Landet og det er Mutter med, hun har det i Hjertet mere end i Knebbren. Hun troede altid, at Prindsessen nok hyttede sig; jeg og Ungerne have baaret Svanehammen herop -! naa, hvor jeg er glad! og hvor det er et Held, at jeg er her endnu; naar det gryer ad Dag trække vi afsted! stort Storke-Selskab! Vi flyve foran, flyv kun bag efter, saa tage I ikke fejl af Veien; jeg og Ungerne skal ogsaa nok have et Øie med!«

»Og Lotus-Blomsten jeg skulde bringe!« sagde den ægyptiske Prindsesse, »den flyver i Svaneham ved min Side! mit Hjertes Blomst har jeg med, saaledes har det løst sig. Hjemad, hjemad!«

Men Helga sagde, at hun ikke kunde forlade det danske Land, før hun engang endnu havde seet sin Pleiemoder, den kjærlige Vikingefrue. I Helgas Tanke gik op hver smuk Erindring, hvert kjærligt Ord, hver Taare, Pleiemoderen havde grædt og næsten var det i dette Øieblik, som om hun holdt meest af denne Moder.

»Ja, vi maae til Vikingegaarden!« sagde Storkefader,

»der venter jo Mo'er og Ungerne! hvor ville de dreie Øine og lade Knebbren gaee! ja, Mo'er siger nu ikke saa meget! kort og fyndig er hun, og saa mener hun det endnu bedre! jeg vil strax slaae en Skralde, at de kunne høre at vi komme!«

Og saa skraldede Storkefader med Næbbet og han og Svanerne fløi til Vikingeborgen.

Derinde laae Alle endnu i dyb Søvn; først seent paa Natten var Vikingefruen kommen til Ro; hun laae i Angest for liden Helga, der nu i hele tre Døgn havde været forsvundet med den christne Præst; hun maatte have hjulpet ham bort, det var hendes Hest, der savnedes paa Stalden, ved hvilken Magt var alt Dette bevirket. Vikingefruen tænkte paa de Underværker, der hørtes skete ved den hvide Christ og ved dem, som troede paa ham og fulgte ham. De vexlende Tanker fik Skikkelse i Drømmens Liv, det forekom hende, at hun endnu sad vaagen, eftertænkende paa sin Seng, og udenfor rugede Mørket. Stormen kom, hun hørte Havets Rullen i Vest og Øst, fra Nordsøen og Kattegattets Vande; den uhyre Slange, som ompspændte Jorden i Havdybet, rystede i Krampetrækninger; det var mod Gudernes Nat, Ragnarok, som Hedningfolket kaldte den yderste Time, da Alt skulde forgaae, selv de høie Guder. Gjallerhornet lød, og hen over Regnbuen rede Guderne, klædte i Staal, for at kæmpe den sidste Kamp; foran dem fløi de vingeklædte Skjoldmøer, og Rækken sluttedes med de døde Kæmpers Skikkelser; den hele Luft lyste om dem med Nordlys-Blink, men Mørket var det seirende. Det var en rædsom Stund.

Og tæt ved den ængstede Vikingefru sad paa Gulvet liden Helga i Frøens hæsle Skikkelse, ogsaa hun skjælvede og knugede sig op til Pleiemoderen, som tog hende paa sit Skjød og i Kjærlighed holdt hende fast, i hvor hæsle end Paddehammen syntes. Luften gjenlød af Sværd- og Kølle-Slag, af susende Pile, som var det en stormende Hagelbyge, der gik hen over dem. Timen var kommen, da Jord og Himmel vilde briste, Stjernerne falde, Alt gaee tilgrunde i Surturs Ild, men en ny Jord og Himmel, vidste hun, vilde komme, Kornet bølge, hvor Havet nu rullede hen over den golde Sandbund, den unævnelige Gud raade og op til ham steg Baldur, den milde, kjærlige, løst fra de Dødes Rige - han kom - Vikingefruen saae ham, hun kjendte hans Aasyn, - det var den christne, fangne Præst. »Hvide Christ!« raabte hun høit og i Navnets Nævnelser trykkede hun et Kys paa sit hæsle Frøbarns Pande; da faldt Paddehammen, og liden Helga stod der i al sin Deilighed, mild som aldrig før

og med straalende Øine; hun kyssede Pleiemoderens Hænder, velsignede hende for al den Omhu og Kjærlighed, hun i Trængselens og Prøvelsens Dage forundte hende; takkede hende for de Tanker, hun havde nedlagt i hende og vakt, takkede hende for Navnets Nævnelser det hun gjentog: hvide Christ! og liden Helga løftede sig som en mægtig Svane, Vingerne bredte sig saa store, med en Susen, som naar Trækfuglenes Skare flyver bort.

Vikingefruen vaagnede derved, og udenfor lød endnu det samme stærke Vingeslag, - det var Tiden vidste hun, at Storkene droge herfra, dem var det hun hørte; endnu engang vilde hun see dem før deres Afreise og sige dem Farvel! Hun stod op, gik ud paa Svalen, og da saae hun paa Sidehusets Tagryg Stork ved Stork, og rundt om Gaarden, hen over de høie Træer, fløi Skarer i store Svingninger, men ligeud for hende, paa Brøndkanten, hvor liden Helga saa tidt havde siddet og skrækket hende ved sin Vildskab, saade nu to Svaner og saae med kloge Øine paa hende; og hun huskede paa sin Drøm, den fyldte hende endnu heel, aldeles som en Virkelighed, hun tænkte paa liden Helga i Svaneskikkelse, hun tænkte paa den christne Præst, og følte sig med Eet forunderlig glad i Hjertet.

Svanerne sloge med Vingerne, bøiede deres Halse, som vilde de ogsaa give deres Hilsen; og Vikingefruen bredte sine Arme ud imod dem, som om hun forstod det, smilede i Graad og mange Tanker.

Da løftede sig med Vinge-Larm og Knebbren alle Storkene til Reisen Syd paa.

»Vi vente ikke paa Svanerne!« sagde Storkemoder, »vil de med, maae de komme! vi kunne ikke blive her til Brokfuglene reise! Der er dog noget kjønt i at reise saaledes familieviis, ikke som Bogfinker og Bruushøns, hvor Hannerne flyve for sig og Hunnerne for sig, det er egentligt talt ikke anstændigt! og hvad er det for et Vingeslag Svanerne gjør?«

»Hver flyver paa sit Sæt!« sagde Storkefader, »Svanerne tage det paa skraa, Tranerne i Trekant og Brokfuglene i Slangelinie!«

»Nævn ikke Slange naar vi flyve heroppe!« sagde Storkemoder, »det giver kun Ungerne Lyster, som ikke kunne tilfredsstilles!«

»Er det de høie Bjerge dernede, jeg hørte om!« spurgte Helga i Svaneham.

»Det er Tordenskyer, som drive under os!« sagde Moderen.

»Hvad er det for hvide Skyer, som løfte sig saa høit?«

spurgte Helga.

»Det er de evigt besneede Bjerge, Du seer!« sagde Moderen, og de fløi over Alperne, ned mod det blaanende Middelhav.

»Africas Land! Ægyptens Strand!« jubledede i Svane-Skikkelse Nilens Datter, idet hun høit fra Luften øinede, som en hvidguul, bølgeformig Stribe, sin Hjemstavn.

Ogsaa Fuglene saae den og fremskyndte deres Flugt.

»Jeg lugter Nil-Dynd og vaade Frøer!« sagde Storkemoder, »det kriller i mig! - Ja, nu skulle I faae at smage, og I skulle see Marabu, Ibis og Traner! de høre alle til Familien, men ere ikke nær saa kjønne, som vi; de stille sig fornemme an, især Ibis; han er nu blevet forvænt af Ægypterne, de gjøre ham til Mumie, stoppe ham med Kryder-Urter. Jeg vil heller stoppes med levende Frøer, det ville I med og det skulle I blive! Bedre Noget i Skrotten mens man lever, end at være til Stads naar man er død! det er min Mening og den er altid den rigtige!«

»Nu ere Storkene komne!« sagde man i det rige Huus ved Nilens Bred, hvor i den aabne Hal, paa bløde * Hynder dækkede med Leopardens Skind, den kongelige Herre laae udstrakt, ikke levende heller ikke død, haabende paa Lotus-Blomsten fra den dybe Mose i Norden. Slægtninge og Tyende stode om ham.

Og ind i Hallen fløi to prægtige, hvide Svaner, de vare komne med Storkene; de kastede den blendende Fjæderham og der stode to deilige Qvinder, hinanden saa liig som to Dugdraaber; de bøiede sig hen over den blege, henvisnede gamle Mand, de kastede deres lange Haar tilbage, og idet liden Helga bøiede sig over Bedstefaderen, rødmede hans Kinder, hans Øine fik Glands, der kom Liv i de stivnede Lemmer. Den Gamle reiste sig karsk og forynget; Datter og Datterdatter holdt ham i deres Arme som til Morgenhilsen i Glæde efter en lang, tung Drøm.

Og der var Glæde over al den Gaard og i Storkereden med, men der var det dog meest over den gode Føde, de mylrende mange Frøer; og mens de Lærde i Hast optegnede saa løseligt Historien om de to Prindsesser og om Sundheds-Blomsten, der var en stor Begivenhed og Velsignelse for Huus og Land, fortalte Storkeforældrene den paa deres Viis og for deres Familie, men først da de Alle vare mætte, ellers havde de jo Andet at bestille end at høre paa Historier.

»Nu bliver Du da Noget!« hviskede Storkemoder; »det

er ikke rimeligt Andet!«

»O, hvad skulde jeg blive!« sagde Storkefader, »og hvad har jeg gjort? Ingenting!«

»Du har gjort mere, end alle de Andre! uden Dig og Ungerne havde de to Prindsesser aldrig seet Ægypten igjen og faaet den Gamle rask. Du bliver Noget! Du faaer bestemt DoctorGraden og vore Unger fødes siden med den, og deres Unger igjen videre frem! Du seer ogsaa allerede ud som en ægyptisk Doctor, - i mine Øine!«

De Lærde og Vise udviklede Grundtanken, som de kaldte det, der gik gennem den hele Begivenhed: »Kjærlighed føder Liv!« den gav de Forklaring paa forskellige Maader: »den varme Solstraale var Ægyptens Prindsesse, hun steg ned til Dyndkongen og i deres Møden sprang Blomsten frem -«

»Jeg kan ikke saaledes rigtig gjentage Ordene!« sagde Storkefader, der havde hørt til fra Taget og skulde fortælle derom i Reden. »Det var saa indviklet hvad de sagde, det var saa klogt, at de strax fik Rang og Skjenkads, selv Mundkokken fik et stort Udmærkelses-Tegn - det var nok for Suppen!«

»Og hvad fik Du?« spurgte Storkemoder, »De skulde da ikke glemme den Vigtigste og Den er Du! de Lærde have kun knebbret ved det Hele! men dit kommer vel!«

I den sildige Nat, da Søvnens Fred hvilede over det * rige lykkelige Huus, var der Een, der endnu vaagede, og det var ikke Storkefader, uagtet han paa eet Been stod op i Reden og sov Skildvagt, nei, liden Helga vaagede, heldede sig ud over Altanen og saae paa den klare Luft med de store, lysende Stjerner, større og renere i Glands, end hun havde seet dem i Norden, og dog de samme. Hun tænkte paa Vikingefruen ved Vildmosen, paa Pleiemoderens milde Øine, de Taarer, hun havde grædt over det arme Frøbarn, der nu stod i Glands og Stjernepragt ved Nilens Vande i deilig Foraars-Luft. Hun tænkte paa Kjærligheden i den hedenske Qvinders Bryst, den Kjærlighed, hun havde viist en ynkelig Skabning, der i Menneske-Ham var et ondt Dyr og i Dyrets Ham væmmelig at see og røre ved. Hun saae paa de lysende Stjerner og huskede paa Glandsen fra den Dødes Pande, da de fløi hen over Skov og Mose; der klang Toner i hendes Erindring, Ord, hun havde hørt udtale, da de red afsted og hun sad som den Betagne, Ord om Kjærlighedens store Ophav, den høieste Kjærlighed, der omfattede alle Slægter.

Ja, hvad var ikke givet, vundet, opnaaet! Liden Helgas

Tanke omfattede, ved Nat, ved Dag, hele sin Lykke-Sum og stod i Skuet af den som Barnet, der vender sig ilsomt fra Giveren til det Givne, alle de deilige Gaver; hun ligesom gik op i den stigende Lyksalighed, der kunde komme, vilde komme; hun var jo baaren gennem Underværker til altid høiere Glæde og Lykke og heri fortabte hun sig en Dag, saa ganske, at hun ikke mere tænkte paa Giveren. Det var Ungdoms-Modets Kjækhed, der gjorde sit raske Kast! hendes Øine lyste derved, men øiebliklig reves hun ud derfra ved en stærk Støien nede i Gaarden under sig. Der saae hun to mægtige Strudse løbe ilsomt omkring i enge Kredse; aldrig før havde hun seet dette Dyr, saa stor en Fugl, saa plump og tung, Vingerne saae ud som vare de stækkede, Fuglen selv som var der gjort den Overlast, og hun spurgte om hvad der var skeet med den, og for første Gang hørte hun det Sagn, Ægypterne fortælle om Strudsen.

Deilig havde dens Slægt engang været, dens Vinger store og stærke; da sagde en Aften Skovens mægtige Fugle til den: »Broder! skulle vi imorgen, om Gud vil det, flyve til Floden og drikke?« Og Strudsen svarede: »jeg vil det!« Da det dagedes fløi de afsted, først høit op ad mod Solen, Guds Øie, altid høiere og høiere, Strudsen langt foran alle de Andre; den fløi i Stolthed mod Lyset; den stolede paa sin Kraft og ikke paa Giveren; den sagde ikke: »om Gud vil!« da drog Straffens Engel Sløret bort fra den Flammestraalende, og i dette Nu forbrændte Fuglens Vinger, den sank, elendig, til Jorden. Den og dens Slægt mægter aldrig meer at hæve sig; den flyer i Skræk, stormer om i Kredse i det snevre Rum; en Mindelse er det for os Mennesker, i al vor Tanke, ved hver vor Gjærning at sige: »om Gud vil!«

Og Helga bøiede tankefuld sit Hoved, saae paa den jagende Struds, saae dens Angest, saae dens taabelige Glæde ved Skuet af sin egen store Skygge paa den hvide solbelyste Væg. Og i Sind og Tanke slog Alvoren sin dybe Rod. Et Liv saa rigt, fremad i Lykken, var givet, vundet, - hvad vilde skee, hvad vilde endnu komme -? Det Bedste: »om Gud vil!«

I det tidlige Foraar, da Storkene atter droge Nord paa, tog liden Helga sit Guld-Armbaand, ridsede deri sit Navn, vinkede ad Storkefader, gav ham Guldringen om Halsen, bad ham bringe den til Vikingefruen, der vilde heraf forstaae, at Pleiedatteren levede, var lykkelig og huskede paa hende.

»Det er svært at bære!« tænkte Storken, da han fik det

om Halsen; »men Guld og Ære skal man ikke kaste paa Landeveien! der er Lykke ved Storken vil de sande deroppe!«

»Du lægger Guld, og jeg lægger Æg!« sagde Storkemoder, »men Du lægger kun eengang, jeg gjør det alle Aaringer! men Paaskjønnelse faae Ingen af os! det krænker!«

»Man har Bevidstheden, Mo'er!« sagde Storkefader. »Den kan Du ikke hænge uden paa!« sagde Storkemoder, »den giver hverken Medbør eller Maaltid!«

Og saa fløi de.

Den lille Nattergal, der sang i Tamarindebusken, vilde ogsaa snart drage Nord paa; deroppe ved Vildmosen havde liden Helga tidt hørt den; Bud med vilde hun give den, Fuglens Sprog kunde hun, fra hun fløi i Svaneham, hun havde tidt siden talt det med Stork og Svale, Nattergalen vilde forstaae hende; og den bad hun at flyve til Bøgeskoven paa den jydsk Halvø, hvor Graven var reist af Steen og Grene, hun bad den bede alle Smaafugle der værne om Graven og synge en Sang og atter en Sang.

Og Nattergalen fløi - og Tiden fløi hen!

Ørnen stod paa Pyramiden og saae i Høst et stadseligt Tog med rigtladte Kameler, med kosteligt klædte, væbnede Mænd paa fnysende, arabiske Heste, skinnende hvide som Sølv, og med røde, bævrede Næsebor, Manken stor og tæt, hængende ned om de fine Been. Rige Gjester, en kongelig Prinds fra Arabiens Land, deilig som en Prinds skal være det, drog ind i det stolte Huus, hvor nu Storkereden stod tom; de som boede oppe i den vare jo i et nordligt Land, men snart vilde de komme tilbage. - Og netop den Dag kom de, da her var rigest paa Glæde og Lystighed. Her var Bryllupsstads, og liden Helga var Bruden, klædt i Silke og Juveler; Brudgommen var den unge Prinds fra Arabiens Land; de sade øverst ved Bordet mellem Moder og Bedstefader.

Men hun saae ikke paa Brudgommens brune, mandige Kind, hvor det sorte Skjæg krusede sig, hun saae ikke paa hans ildfulde, mørke Øine, der fæstede sig paa hende, hun saae ud, op mod den blinkende, funkende Stjerne, der straaled ned fra Himlen.

Da raslede det med stærke Vingeslag derude i Luften, Storkene kom tilbage; og det gamle Storkepar, i hvor træt det end var af Reisen og nok kunde trænge til at hvile ud, fløi dog strax ned paa Rækværket ved Verandaen, de vidste det, hvilken Fest det var. De

havde allerede ved Landets Grændse hørt, at liden Helga havde ladet dem afmale paa Muren, de hørte med til hendes Historie.

»Det er meget net betænkt!« sagde Storkefader. »Det er meget lidt!« sagde Storkemoder, »mindre kunde det da ikke være!«

Og da Helga saae dem, reiste hun sig og gik ud i Verandaen til dem, for at klappe dem ned ad Byggen. Det gamle Storkepar neiede med Halsene, og de yngste Unger saae derpaa og følte sig bærede.

Og Helga saae op til den lysende Stjerne, der straaled mere og mere klar; og imellem den og hende bevægede sig en Skikkelse, renere endnu end Luften og derved synlig, den svævede hende ganske nær, det var den døde christne Præst, ogsaa han kom paa hendes Høitidsfest, kom fra Himmeriges Rige. »Glandsen og Herligheden der overgaaer Alt hvad Jorden kjender!« sagde han.

Og liden Helga bad saa blødt, saa inderligt, som hun aldrig før havde bedet, at hun, kun et eneste Minut, turde see derind, kun kaste et eneste Blik ind i Himmeriges Rige, til Faderen.

Og han løftede hende i Glands og Herlighed, i en Strømning af Toner og Tanker; det var ikke blot udenom hende, det lyste og klang, men inden i hende. Ord kan ikke udsige det.

»Nu maae vi tilbage, Du savnes!« sagde han.

»Kun eet Blik endnu!« bad hun; »kun et eneste kort Minut!«

»Vi maae til Jorden, alle Gjester gaae bort!«

»Kun eet Blik! det sidste -!«

Og liden Helga stod atter i Verandaen, - men alle Blus derudenfor vare slukkede, alle Lys i Brudesalen vare borte, Storkene borte, ingen Gjester at see, ingen Brudgom, Alt, som veiret hen i tre korte Minuter.

Da følte Helga Angest, gik igjennem den tomme, store Hal, ind i det næste Kammer, der sov fremmede Soldater, hun aabnede Sidedøren, der førte ind til hendes Stue, og idet hun troede at staae der, stod hun udenfor i Haven, - saaledes var her jo ikke før; rødlig skinnede Himlen, det var mod Daggry.

Tre Minuter i Himlen kun, og en heel Jord-Nat var gaaet!

Da saae hun Storkene; hun raabte til dem, taledes deres Sprog, og Storkefader dreiede Hovedet, lyttede og nærmede sig.

»Du taler vort Sprog!« sagde han, »hvad vil Du? Hvorfor kommer Du her, du fremmede Qvinde?«

»Det er jo mig! det er Helga! kjender Du mig ikke?

For tre Minuter siden talte vi sammen, derhenne i Verandaen.«

»Det er en Feiltagelse!« sagde Storke; »det har Du drømt Altsammen!«

»Nei, nei!« sagde hun og erindrede ham om Vikingeborgen og om Vildmosen, Reisen herhid -!

Da blinkede Storkefader med Øinene: »Det er jo en gammel Historie, jeg har hørt fra min Tip-tip-Oldemoders Tid! ja vist var her i Ægypten en saadan Prindsesse fra det danske Land, men hun forsvandt paa sin Bryllups-Aften for mange hundrede Aar siden og kom aldrig igjen! det kan Du selv læse Dig til her paa Monumentet i Haven, der er jo hugget baade Svaner og Storke, og øverst staaer Du selv i det hvide Marmor.«

Saaledes var det. Liden Helga saae det, forstod det og sank i Knæ.

Solen straaled frem, og som i Fordumstid ved dens Straaler Frøhammen faldt og den deilige Skikkelse kom tilsyne, saa løftede sig nu ved Lysets Daab en Skjønheds-Skikkelse klarere, renere end Luften, en Lysstraale - til Faderen.

Legemet sank i Støv: der laae en henvisnet Lotus-Blomst, hvor hun havde staaet.

»Det var da en ny Slutning paa Historien!« sagde Storkefader, »den havde jeg nu slet ikke ventet! men jeg kunde ganske godt lide den!«

»Hvad mon Ungerne ville sige om den?« spurgte Storkemoder.

»Ja, det er rigtignok det Vigtigste!« sagde Storkefader.

* * *